

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt XXXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

ta est sua Thuringia : & in reliquum ydem Saxones non tributarij, sed Francis foederati habebantur. Quo tempore in Francia templum sanctis martyribus Dionysio & socijs extructum, à Christo, vt ferunt, est consecratum : prodente homine leproso, qui intus pernoctabat : obtenta ab aditu venia : & in argumentum veritatis, mundatum se cunctorum oculis ingerebat : qui noscebatur passim à multis proximo vespere leprosus. Hac etiam tempestate institutum est ius publicarum sub diuo nundinarum inter Parisum & sancti Dionysij oppidum in Francia, quod peragitur in agris, in tota Francia celebre : quod Lenditum vulgus appellat, ab edicto, vt est verisimile, detorto vocabulo. Per hac tempora rex Anglorum Saxonum ex Anglia, nomine Cedoaldus, qui multis bellis fortissime in patria dimicauit, ad Christum conuersus est : & tendens Romam, venit ad Chunipertum regem Longobardorum, qui filiam eius tenebat vxorem : à quo cum magno honore susceptus, Romam perducitur : & à beato Sergio papa baptisatus, Petrus est nominatus : cumq; adhuc in albis esset, Romae moritur : & in ecclesia sancti Petri sepelitur : iam enim paulatim Anglia tota cum omni gente sua ad pœnitentiam conuersa, credit Christo.

CAPVT XXXIII.

Asfiduum deinde bellum Saxonibus incesit de Thuringia Francorum prouincia : in cuius finibus iam, quia Saxones nonnihil iuris elaborando quæsierant, quotidiana de terminis quæstio erat. Sed & Francis Christianis principibus odiosum erat Saxonum nomen, quod adhuc gentili sorderent errore : quocirca Karolus Martellus, Pipini Breuis filius, aule præfectus, qui Maior etiam

etiam domus dicebatur, non dissimilis potestate illi, qui olim Romano florente Imperio, Præfectus pratorio dicebatur: pro qua dignitate mira inter Francos procures fuit contentio: Sed tamen Martellus variè à fortuna iactatus, cum carcere nouerca elapsus esset, ad eam dignitatem peruenit, ut regnū omne sub illo administraretur. Iam enim reges partim ob puerilem ætatem, partim ob socordiam, regni gubernacula permisere Maiori domus: Ipsi velut idola domi sedebant, semel in anno populis se exhibere visendos, reliquos dies in ocio & voluptatibus trivere, ut olim Persarum reges, qui nusquam se præbuere conspiciendos, sed per amantissimos sui solum adibantur, consulti de rebus gerendis: qui status semper fuit perditioni proximus: Sic enim periit Persarum reges, sic & Francorum regnum in alios per similem socordiam est translatus: & si verum fateri licet, sic perijt Romanum Imperium: quod quamdiu principes rem gerebant, omnia prosperè successere: quorum erat nouissimus Magnus Theodosius: post cuius interitum, quia principes ipsi per se rem agere detrectabant, ducibus permisere, sub quibus primum declinauit, donec in eam concederet umbram, in qua vix cernitur hodie. Sed tum Francorum res administrabat Martellus, vir illi seculo felicissimus: qui nisi illi seculo contigisset, actum esset de vniuersis Gallijs, quas tunc infestas fecere de proximis Hispanijs, quas occupauere numerosissimi Saraceni. Sed Martellus suo nomini respondens, ubique malleus hostium, ubique propugnator suorum, Aquitania & Vasconia primum, inde etiam Romana prouincia expulit Saracenos, mira virtute & incredibili felicitate ubique victor. Qui pacatis in Occidente rebus, cum Saracenos suis & Romanis prouincijs expulisset, conuersus in alterum latissima ditionis

E 5 angulum,

angulum, etiam illum purgare sordibus constituit. Saxones erant ea tempestate demonicolæ, & qui Christianam religionem aspernarentur: in eos conuersus Martellus, bellum instituit, & bellum inchoauit, quod demum nepos eius ex filio, Karolus Magnus, peregit: Tanta molis erat Saxoniam gentem patrijs ritibus auertere. Magno tamen tum bello pressi Saxones & exhausti, Karolo quidem Martello manus dedere, componentes cum illo per qualescunque conditiones, sed leges Christianas accipere necdum consenserunt. Et is quidem vir incomparabilis, ubi post mirifica quæ ubique victoriosè peregit opera, iam atate fessus, priusquam vita excederet, filijs Karolomanno atque Pipino, ditionem distribuit, de rege nihil pensi faciens: nam armis quasitam dignitatem filijs relinquere disponens hereditariam, viuens inter filios ita paritur, vt Karolomanno Austrasiam, Franciã, & Thuringiam, Pipino verò Gallias permitteret: ubi tamen maior rerum moles incumberet, iunctis viribus fratres vnum iussit sentire. Ità communem fratrem Gryphonem bella germanis intentantem, quod pater illum testamento videbatur præterisse, capiunt: & honesta liberaq; custodia curant asseruari: ipsi iunctis armis in Alemannos, iuga derectantes, duxere. Aquitaniam, duce Hunoldo rebellantem, redege're in quietem: Odilonem Baioaria ducem, iam rebus nouis studentem, praueniunt. Inter hæc Saxones quoque se commouerant, non satis propalata tumultuationis causa: Vna in propatulo fuit, quod nomini Christiano infestissimi, erant idololatræ: quam rem fidelis & religiosus princeps Karlomannus animo execratus, in eos duxit exercitum: & eos quidem tum perdomuit, vt legibus seculi parerent ad æquabilitatem: sed Christi religionem neque verbis suadere, neque armis inducere

ducere poterat. Deinde autē vir cordatissimus, & quem seculi pœniteret, iam dudum omīssa regni administratione, fratriq; Pipino permissa, Romam proficiscitur: ibiq; aliquandiu versatus in monte Soracte, qui Siluestri dicitur, monasterium diui Benedicti sub regula, suis expensis erexit: seq; inibi monachum fecit: sed frequentatione visitantium de Francia nobilium malè affectus, eo relicto loco, ad montem Casinum, quem sanctus quondam pater Benedictus incoluit, adiit, ibiq; Domino seruebat.

CAPVT XXXIIII.

Grypho Pipini frater, iam altero demigrante, spe trans in partem administrationis summo iure deuocari, vbi spe sua frustraretur, ad Saxones perpetuos Francorum hostes confugit: ibi collecto iusto exercitu, aduenienti Pipino occurrere ad Onacram amnem, loco quem Horemum incolæ vocant, non dubitauit: Pipinus autem ad fluuium Misabam in vico Strahungo castra fecit: nullo tamen prælio commisso, in colloquium venēre fratres: sed tum infecta re inuicē discessēre. Grypho quidem Saxonum idololatriæ gentis præsidio non satis fidens, in Baioariam se recepit: ibi conciliatis qualitercunq; proceribus, Tasilonem hospitem suū ducatu proturbat. Ea re cognita, Pipinus cum magnis copiis in Gryphonem progressus, Tasilonem restituit: Gryphonem autem in eius potestatem venientem, in Gallijs donat non parua ditio: vt magnorum ducum par, etiam maior videri possit. Ea tamen re minimè contentus, ad ducem Aquitanie Gaisfrum, iam Francis inimicantem, defecit. Quo tempore regni Francie proceres, regis sui Hilderici perspecta ignauia, & quod nullis rebus idoneus videretur, solenni